

שמסריחה הביצה, **עפרא בעלמא** היא, **ואישתרי ליה**, והאפרוח היוצא ממנו מותר. **וכי אסורה הביצה**, ומתי היא אסורה, **מעיקרא הוא דאסור**, רק לפני שהסריחה, **דבת אוכלא הויא**,⁽¹⁷⁹⁾ כשהיא ראויה לאכילה. אבל **השתא**, עתה אחרי שהסריחה, **לא אסירא**.

ועוד טוען אב"י: **תניא בהדיא**, שנינו ברייתא מפורשת: **מודה רבי אליעזר לחכמים באפרוח ביצת טריפה שהוא מותר**. [גירסא אחרת: ⁽¹⁸⁰⁾ **שיקרב על גבי המזבח**].

אמר ליה רבא לאב"י: אי תניא — תניא! אם אכן שנינו כך אני חוזר בי.⁽¹⁸¹⁾

שנינו במשנתנו: **רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר: כשירה שינקה מן הטריפה פסולה מעל גבי המזבח**.

ודנה הגמרא: **מאי טעמא? אילימא**, אם נאמר משום **דמפטמא מינה**, שהיא משמינה מן הטריפה, **אלא מעתה**, אם כדברך, אם האכילה **כרשיני עבודה זרה**, וכי הכי נמי **דאסירא?! הלא למדנו לעיל [כט א⁽¹⁸²⁾]** שעל ידי האכלת בהמה מאכלים המיוחדים במנהגי עבודה זרה נאסרת אם אכן הקצוה לעבודת כוכבים, וגם אז נאסרת בתורת "מוקצה", ולא משום שנתפטמה באיסור.

פירוש שני: אפילו בעודו בחיים, נחלקו אם מטמאת הרימה מצד טומאת אבר הפורש מאדם חי, המטמא במגע ומשא ואוהל כאבר מן המת.

ולשני הפירושים, סברת מחלקותם היא: רבי אליעזר מטמא הואיל והרימה נחשבת חלק מגוף האדם. וחכמים מטהרים מפני שאינה נחשבת מגופו, אלא בריה חדשה הוא.

ומוכיח אב"י: **עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר, אלא ברימה**, כיון **דפירשא בעלמא הוא**, כסתם פרש, הואיל ופירשה מהאדם בחייו, ולכן היא דבר הנפרד ממנו. **אבל באפרוח⁽¹⁷⁷⁾ יוצא מביצת טריפה, אפילו רבנן מודו דולד מעליא הוא**, כמבואר מפני שגדל במעי אמו.

אמר ליה אב"י: אדרבה, איפכא מסתברא! **עד כאן לא פליגי רבי אליעזר עליהו דרבנן, אלא ברימה**, משום **דאיקרי אדם מוחיים "רימה"**, האדם בחייו נקרא רימה, **דכתיב [איוב כה] "ותקת אנוש — רמה, וכן אדם — תולעה"**.

אבל אפרוח⁽¹⁷⁸⁾ אימת קא גדל מביצה, מתי יצא האפרוח מהביצה? **בתר דמפרחא**, אחר שהביצה הסריחה. **ההוא שעתא**, ובשעה

180. בשיטה מקובצת.

181. רש"י מסכת חגיגה [יט ב].

182. עיין שם שרק לפי פירוש אחד נאסר באכילת כרשינין, אבל רש"י מפרש שם פירוש הפוך, שאם הוקצתה מכבר ואחר כך האכילוה כרשיני לצורך כומרים ובכך הוציאוה מהכנתה לעבודה זרה חוזרת להיות מותרת.

177. גירסת השיטה מקובצת ומיושבת תמיהת השפת אמת.

178. גירסת השיטה מקובצת [והחק נתן גרס גירסא דומה].

179. ובכך אין חולק, וזה ששנינו [עדיות פרק ה משנה א] "ושוין בביצת טריפה שהיא אסורה".